

[Duetoff]

have det sociale system, som vi alle sammen holder af. Der er altså en ganske god sammenhæng i disse forhold.

(Kort bemærkning).

Bente Juncker (CD):

Ja, jeg kender faktisk flere, der vil flytte her til, såfremt formueskatten bliver afskaffet. (*Tilråb*). Jamen jeg finder det ikke rimeligt at opgive navn og adresse på dem her fra Folketingets talerstol – folk må da også have lidt privatliv. En ting er, at vi ikke har det, men det må andre mennesker have.

Dette her er en alvorlig sag, det er kun ved at beholde de gode folk, der bliver uddannet her, og ved at skabe et godt erhvervsliv, vi kan løse de sociale problemer.

Glistrup (FP):

Lad mig da indlede med at give fru Bente Juncker et godt råd a la kong Midas' barber: Hvis fru Bente Juncker ønsker at bevare folks privatliv, er det bedste sted, hun kan udtale sig om det, her fra Folketingets talerstol. Der er faktisk ikke andre steder, hvor man bedre kan bevare en hemmelighed.

Hvis vi derefter går over til at tale om andre former for skat, vil jeg gerne slå fast, at alle skatter, der hører under Skatteministeriets område, er hæslige – uden undtagelse, og at alle aspekter i alle disse skatter er hæslige – uden undtagelse.

Men så kan man begynde at foretage forskellige gradbøjninger af hæsligheden, og når Fremskridtspartiet skal gradbøje hæsligheden, er det rigtigt, som hr. Lykketoft siger, at vi synes, indkomstskatten er hæsligere end formueskatten. Men jeg tror immer væk, finansministeren vil vande sig noget mere ved at afskaffe indkomstskatten totalt end ved at afskaffe formueskatten totalt. Så dér må vi altså se et vist perspektiv i det.

Men når vi inden for formueskattens aspekter skal finde frem til, hvad der er det hæsligste, tror jeg i og for sig ikke, der er så stor en afstand mellem hr. Lykketoft og Fremskridtspartiet, når vi som det hæsligste aspekt ved formueskatten fremhæver situationen for den virksomhed, der er blevet omdannet til aktieselskab eller anpartsselskab engang for 20, 25, 30 år siden, og som i kraft af den almindelige inflation og andre forhold har opsamlet ganske betragte-

lige værdier inden for sine rammer, og som måske beskæftiger ca. 200 mand. Den familie, der ejer aktierne i en sådan virksomhed, skal måske betale 200.000 kr. i formueskat. Og det er selvfølgelig helt i orden, hvis de har en formue, der modsvarer en formueskat på 200.000 kr., men som de danske skattelove rent teknisk er indrettet, kræver staten jo af disse mennesker, der ejer virksomheden i aktieselskabs- eller anpartsselskabsform, ikke 200.000 kr., men reelt 600.000 kr. i formueskat, fordi formuen ligger i aktieselskabet, og det er dér, likviditeten af alle penge ligger. I stedet for belaster man aktionæren, og skal aktionæren have 200.000 kr. at betale formueskat af, må han have udbetalt 600.000 kr. fra selskabet, hvoraf de 400.000 kr. går til indkomstskat og de 200.000 kr. til formueskat. Og det er endda ud fra den forudsætning, at skattevæsenet ikke taler om camoufleret udbytte eller andre væmmelige ting, for så bliver regnestykket endnu mere urimeligt, når man skal betale 200.000 kr. i formueskat.

Det er for det første individuelt set en grov og forfærdelig forvrængning af forholdene, at de mennesker, der har deres formue placeret på den måde, reelt betaler 3 gange så høj en formueskat, som andre mennesker gør. Men dertil kommer, at det jo i alt overvejende grad er arbejdende virksomheder med arbejdende arbejdspladser; og når de år efter år skal lænses for 600.000 kr. for at betale 200.000 kr. i formueskat for at betale den samme formueskat som alle andre, bliver de pågældende virksomheder ikke i stand til at fungere på en sådan måde, at de kan opretholde eller ekspandere beskæftigelsen på samme måde, som de ellers kunne.

Derfor har vi her en både ud fra individuelt retfærdighedsmæssige grunde og ud fra beskæftigelsespolitiske grunde særdeles ulykkelig virkning af formueskatten. Og det er den sorteste plet på formueskatten. Derfor synes jeg, at man, når vi nu her gør status så kort tid efter, at vi havde en førstebehandling og der er kommet et tillægsforlig, skulle have hæftet sig ved, at det væsentligste i det tillægsforlig, der er kommet, lige præcis er den situation, som her foreligger, og løsningen er, i hvert fald så vidt jeg kan se, så snublende nær. Man skal bare tillade, at formueskatten betales af den, der har pengene, nemlig selskabet, uden at man laver denne konstruktion, som det jo i virkeligheden er, at sige, at der så er tilført aktionærene en